

TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

GILLETTE अंतःप्रेरणा

दिशा

मनाच्या दहा खोल्या

असे एक घर आहे, ज्यात आपल्यापैकी प्रत्येकजण ते कधीही न निवडता राहतो.

त्याला पत्ता नाही. ते कोणत्याही नकाशावर दिसत नाही. तरीही आपण खरोखर राहिलेल्या कोणत्याही ठिकाणापेक्षा आपण त्याला अधिक ओळखतो. आत दहा दारे आहेत.

काही आपण लक्षातही न येता रोज उघडतो.

इतर आपण कुलूपबंद ठेवतो, त्यांचा आपल्याशी काहीच संबंध नाही असे दाखवत.

आणि मग अशा खोल्या असतात ज्या आपण स्वतः बांधल्या नाहीत, तरीही कशा कोण जाणे आपण त्या आपल्या आत वागवतो. हा सिद्धांत नाही.

हे कपाटावर धूळ खात पडलेले मानसशास्त्राचे पुस्तक नाही.

ही एका अशा माणसाची कहाणी आहे जो या दहा खोल्यांमधून एकेक करून चालत गेला, अनेकदा आपण कुठे आहोत हे न कळता, आणि जो आता, खांद्यावर आणखी काही वर्षे घेऊन, त्या जशा अनुभवल्या तशाच त्यांचे वर्णन करण्याचा प्रयत्न करत आहे.

दहा दारे.

मी ती सगळी उघडली.

काही कुतूहलाने.

काही नाइलाजाने.

काही तेव्हाच, जेव्हा मागे फिरायला आधीच खूप उशीर झाला होता.

या खोल्या ओळखीच्या वाटत असतील, तर त्या माझी कथा सांगतात म्हणून नाही.

तर कारण, कुठेतरी खोलवर, त्या तुमचीही कथा सांगतात.

Ferdinando

अंतःप्रेरणा — दिशा

जेव्हा जेव्हा तो क्षण आला, तेव्हा मी स्वतःला एका चौरस्त्यावर उभा असलेला पाहिले.

मन शांत होते.

तर्क नाही.

हिशेब नाही.

धोरण नाही.

फक्त शरीर.

डावीकडे थोडासा झुकाव.

कुठे उतरणार हे न जाणता वाऱ्यामागे जाणाऱ्या पानासारखा.

मी शिकलो की अंतःप्रेरणा एका प्राचीन प्रदेशातून येते.

शब्दांपेक्षा जुन्या.

आपण वागवायला शिकलेल्या भीतींपेक्षा जुन्या.

ती आधीपासूनच तिथे होती.

शाळेच्या आधी.

शिक्षणाच्या आधी.

स्वभावाच्या आधी.

अंतःप्रेरणा ही आपल्या घरातली पहिली रहिवासी आहे.

आपण तिचे अस्तित्व विसरलो तरी भाडे भरत राहणारी.

ती बोलत नाही.

ती दिशा दाखवते.

ती स्पष्टीकरण देत नाही.

ती सोबत करते.

माझे आयुष्य बदलणारे अनेक निर्णय असेच जन्माला आले.

पुराव्याशिवाय.

हमीशिवाय.

साक्षीदारांशिवाय.

एक जाणीव.

त्याहून अधिक काही नाही.

आणि तरीही, मागे वळून पाहताना, मला दिसते की ती पुरेशी होती.

कारण अंतःप्रेरणेला भविष्य माहीत नसते.

तिला आपले सत्य माहीत असते — असे सत्य, ज्यापर्यंत पोहोचायला बुद्धी वर्षानुवर्षे प्रयत्न करू शकते, तर शरीराला ते आधीच माहीत होते.

आणि जेव्हा आपण तिचे खरोखर ऐकतो, तेव्हा रस्ता कुठे जातो हे विचारणे आपण थांबवतो.

आपण चालू लागतो.

अंतःप्रेरणा चुकते तेव्हा समस्या नसते.

समस्या तेव्हा असते, जेव्हा आपण ती कधी ऐकलीच नाही असे दाखवतो.

कारण मग आपण आपल्या जबाबदाऱ्या वाहण्यासाठी दुसरे कोणीतरी शोधू लागतो.

एखादे पालक.

एखादा शिक्षक.

एखादा बॉस.

एखादे सरकार.

एखादी नियती.

आपल्याला जे आधीच माहीत आहे ते ऐकायला आपण नकार दिला, तर दोष द्यायला आपल्याला नेहमीच दुसरे कोणीतरी सापडेल.

हीच माणुसकी आहे.

निर्णय घेण्याऐवजी स्वतःशीच दगा करायला जवळजवळ नेहमीच तयार.

Ferdinando